

צא את צנחן

להטוטי-מלים אינם תחלי ללימודים מאורגנים

והוא כותב מתוך סבלונפשי. הוא ית שקיבלו תגובות מנוגדות לתגובתו. רשמה אם אחת: ... מר עקביא הי' נתתי תנאה רבה לקרוא את מאי המצורף. הוא כאלו נכתב במיוחד ל בני — (השם נמחק בטורים א וכן פטים אחרים. השמורים כידו הע ואין הפירסום יאה להם) אם אני א אחת השומת לבו למאמר, לא יתיחס בהצניעה הדרושה. על כן אני שונה א בבקשה, שלוחו לו את המאמר איש בצירוף כמה מילים ואו תודה לוח, לכו השפעה חזקה פי כמה" ואמא טו צירפה מעטפה מבויללה. שלוחו את רשימה לבן המעדיף להטוטים על עבו נאמנה והוספנו, שאנו תמימי-דעים האם ואנו מתפללים בלבנו, שישמע בקו על כגודרא אמרו אנשים: "סבחי לאחד הוא סס-מר — לשני, לא לק בחשבון. שאחה אינך הקראת היתודי " מעדיב-לנוער" וכתב מה שכתבת, כא התכווננו להכאיב לך דווקא.

● ובכל זאת, נדמה לנו, כי מאמרנו והקדמיות לו — נוגעים גם לענייניך. תלמיד רציני ואחראי צריך להבין ש המורה הוא כלי-שרת בשב"ב ואמצעי למסרת. ס. ניצשה את אדם, שצריך לנסול את ידיו לא ימאס במים שאינם זכים ביותר" וביחוד אין מחסור במורים מעולים, מלחיני רבי-עוה. אבל יש תלמידים, שרואים בג לחץ (ואין חינוך ללא "החץ-היגויכי" פגיעה ישירה בכוונותיהם. ומתוך השב של טעות, הם "מענישים" כביכול, א מורים (הוריהם) הצופים לעתיד, ולא ו לרצו החלוף, ואינם לומדים, דווקא העיסוק, בחומר שאיננו נכלל בתכניו מפצה אותם זמנית ומשקט את קול ו דאגה לעתיד ואח רגשי האשמה שבלבו

● להאשים אותו בסנוביות-אקדמי וכר — אין זה צודק כלל! כותב הסויו האלה כיהן שלוש-עשרה שנה כמסכילול של הכסר הירוק ושלת עשרות (ואו מאות) תלמידים לאוהו כפר ולאחרים, ה דומים לו, וכן לקיבוצים שונים. הוא סח גאה בזה, שבנו לומד בכיתות-המשך ב אחד הקיבוצים, אם כי — הוא בחה לא נטול-כשרונות ועבר בהצלחה את ה "סקר" ודלתות כל בתי הספר היו פתוחות לפניו ומדוע לשם? כי הראה גישה ברורה ללימודים ואורח החיים בקבוץ השונה ה לימוד הוכיחו את צדקת הבחילה.

אבל — צריך להיות ברור: מספר מקו מות הלימוד בבתי-ספר אקדמיים גבוהים — ארגוני-ספואת וטכניון — מוגבל, ומת קבלים רק המתאימים ביותר. מתקבלים אלה שיש להם כשרונות טובים ומשפט לימודי. מספיק די הצורך, והציונים המובים בחיכון הם עזרת לאיכותו של מסעו ו ואין לנו, עדיין, קנה-מידה אחר, באהר"ה מאמרים במדור זה דיווחנו על מחקר ש נערך במשך עשר שנים בארה"ב, אשר אישר סופית את ההשערה, שהפורנוגות (נכואה לעתיד) הבטחה ביותר לגבי לי מורים גבוהים היא על-ידי הציונים בחיכון

כותב הסורים האלה מעוניין להרחיב נוער טוב ואחראי מה"להטוטים" ולהיות אותו לעבודה מסודרת מאורגנת, לפעמי משעממת, אבל הכרחית. ואם יש להם שאריות — יפעלו לאחר שירכשו את מינימום הידיעות הפורמליות הדרושות הוא מעוניין להסוך מהם תעיות ולבטח מיותרים ולהולכים בהקדם בדרך המלך לטובתם ולטובת העם כולו.

● אנו חולקים על הח' דורון בענין מכריע נוסף: אין אנו סוברים, שהם נכשל כשולן-סופי ואין לו כל סיכוי ל הישגים-אקדמיים טובים. הרגשת איש כשולן, ואישום וביקורת על החברה וה מורים — הם בבחינת אליבי והו לא.

וותר על הניחומים המפוסקים ש "היטלים" (הפוסל במומו פוסל) "שכלונים" (עטיפת עובדות במלל, כו להסוות את המציאות) והחלה בעיקר בעבודה המגשימה!

מאת: אוריאל עקביא
קורא ותיק של "מעריב לנוער", דורון ציילברגר, איש חלוון, מנה אל כותב הסורים. האלה במכתב "ככמה מלים" תחת הכותרת, "מה על רכעי אינושטיינים"?? מכתבו הוא תגובה על מאמרנו, "להטוט אינו תה" ליה "חריצות" ועל "מספר מאמרים קודמים".

אם למצות את תגובתו של ח' דו" רון ולרדת לעומקה, באובייקטיביות, מתקבלים דברים אלה:

● כותב המכתב לא למד כפי ש' דרשו ממנו הוריו ומוריו, נכשל בלי- מרדיו וכיום, חרקה ממנו קטרתו ה' נכספת: להיות כימאי מוסמך.

● הוא נכשל משום שאינו שייך לסוג התלמידים הממושעים, שהם מוכשרים, וגם לא לסוג אחר, של "דוגמים", שהם פחות מוכשרים. הוא שייך לסוג החל מורים המוכשרים, המתנגדים למלך, כי לחץ אמצעים משמעותיים המורים (המכונים ה"ציונים"), כאלו להכעיס הוא לא שעה למקורות מרדיו, ואמנם למד במסירות, אבל לא מה שגודרש ממנו, מי איפוא, אשם לדבריו? תשובתו: "לא התלמיד א" לא בית הספר והשיטה הנהוגה בו".

● הכותב מתחנך שרבים וגדולים נכשלו בחיכון כמותו, והגיעו ברוך השם, למשהו ובכללם — א. אינושטיין.

● הוא מתייחס כביכול לנהוג של ה' הברה המודרנית לדרוש, "דיסלומות" (ז.א. הסמכה ע"י מומחים). כן אין לבו שלם עם "מעמד חברתי איתן" וגם "מעמד ככללי איתן", אמנם, במקום אחר הוא מודה, שה"פרס" המתקבל מלימודים מסודר רים ונאמנים — חלילה לנו ללול בו".

● בסוף, אחרי שהאשים את המורים ואת החברה, הוא מותח ביקורת פסלנית על בעל המאמר, שעוררו לתגובה הריפה זו. והוא, סנוב אקדמי, מזלול, כביכול, ב-פנימיות-הקלאיות" ומסודות קיבוציים, ועל כן איננו ראוי לאיצלת כותב בעתון נוער או פסיכולוג...

תשובת בעל המאמר:

● עצם עובדת התגובה — גראיית לנו כרצויה וטובה. כל הכותב בכתב- עת מקווה, שקוראים את דבריו ושיש בהם כדי להשפיע, לעורר מחשבה, לדרבן למעשים.

● מרדנו שכותב המכתב נפגע מאוד

הדור...

מדור "צנחן" של "מעריב לנוער"

ראשי-תבות?

וְ שָׂרְאוּ לַעֲנוֹת בּוֹ הִנֵּה קָמָה וְכַמָּה
צִנּוֹת עֲלֵיכֶן: מִה פָּרוּשׁ, רֵאשֵׁי-תַבּוֹת? וְ
מִה פִּין רֵאשֵׁי-תַבּוֹת שֶׁבִּכְתָב לְרֵאשֵׁי-
כָל אוֹ הַרְצוֹי שֶׁל קְתִיבַת רֵאשֵׁי-תַבּוֹת
הוּוּ מֵרֵאשֵׁי-תַבּוֹת? אִיךְ נִנְהַג, בְּדַבּוּר
זֶה? וְכֵל אֲחַת מִשְׁאֲלוֹת אֵלֶּה, כְּשֶׁנֶּגֶד
יֵא מִתְפַּלֵּל לְשִׁאלוֹת מִשְׁנֵה אֲחֵדוֹת.

גַּם אֶחָ מִדַּעַת עַל הַפָּרוּשׁ, הַמְלּוּלִי שֶׁל
ר וְנִנְכָרִי, כִּי, רֵאשִׁים" הֵם גַּם הַתְּחֵלוֹת,
שֶׁם נִרְדָּף לְמִלְה" רֵאשֵׁי-תַבּוֹת הֵם
ו כְּמִשְׁמַעוֹ, יֵשׁ רֵאשׁ שֶׁל תַּבַּח אֲחַת.
מִלְה), וְכּוֹלֵה" (וְכֵל, בְּאַרְמִית), או
יֵשׁ רֵאשִׁי שְׁחֵי תַבּוֹת, כְּגוֹן בֵּי-ס —
ח" — דִּין וְחֶשְׁבוֹן: וְיֵשׁ רֵאשִׁי שֶׁלֹּשׁ
בְּלִשׁוֹן עִם נֶר, עִלְיוֹ — עֲלֵ-דִי זֶה
— עַל אֲחַת קָמָה וְכַמָּה, בַּחֲדָרִי-ג —
— תְּהֵא נִפְשׁוּ צִרְיָה וְכַמָּה בְּצִרְיָה הַחַיִּים,
כְּמִינֵי אֶמֶן.
מ. יוסף

בירידות וככרבת
הוק ואמץ
אוריאל עקביא